

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2243/2023
26.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милуновић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља у Крагујевцу Крагујевац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3749/22 од 03.02.2023. године, у седници већа одржаној 26.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3749/22 од 03.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1448/21 од 04.07.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2018. године закључно са јуном 2021. године исплати појединачно опредељене износе са законском каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име неисплаћеног регреса за период од септембра 2018. године закључно са јуном 2021. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 67.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3749/22 од 03.02.2023. године, ставом првим и другим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи за период од септембра 2018. године закључно са јуном 2021. године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора појединачно опредељене износе са законском каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је запослена код туженог на радном месту ... са коефицијентом за обрачун плате 6,83. У спорном периоду тужени је тужили исплаћивао плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама плата тужиле није исказивана као посебна ставка накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. На основу налаза и мишљења судског вештака утврђена је висина тражених накнада на име топлог obroка и регреса у две варијанте, и то према одредбама Општег колективног уговора из 1997. године (прва варијанта) и Општег колективног уговора из 2008. године (друга варијанта).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да тужили припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из раније важећег Општег колективног уговора из 1997. године. По оцени првостепеног суда, право тужиле на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, које јој припада на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама, није реализовано конкретном исплатом по том основу, с обзиром да је тужени у спорном периоду, обрачинавао и исплаћивао тужили плату у висини минималне зараде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за исплату наведених накнада, закључујући да је износ спорних накнада садржан у коефицијенту према коме је тужили исплаћивана плата у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама, због чега тужила нема право на накнаде које потражује, а које су обрачунате према параметрима из раније важећег Општег колективног уговора из 1997. године.

По оцени Врховног суда неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Чланом 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) чланом 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања

запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд је оценио да је тужилји износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилји исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, па тужилја нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године, а како је то правилно закључио и другостепени суд. Наиме, чињеница да се из коефицијента основне плате за тужилју у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, сама по себи не ствара основ за њихову исплату, на начин како је то првостепени суд утврдио, нити подразумева да део тужилјиног коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић